Inmiddels sloofde de arme echtgenoote zich uit om van haar man nog te redden wat er te redden viel. Zij groef zijn beenen op uit den drukkenden last van een aantal folianten, maakte zijn halsboord los, paste de kunstmatige ademhaling voor drenkelingen toe, voor zoover ze die machtig was, vloekte op den jongen, die maar niet met het glas water kwam, pijnde tevergeefs haar herinnering af, waar ze haar handleiding voor eerste hulp bij ongelukken vinden kon, en vroeg in alle toonaarden aan de vormelooze massa, wat er dan toch eigenlijk gebeurd was en dat niet zoozeer uit belangstelling daarin, als wel in de hoop, zijn stem te vernemen. Nooit of te nimmer heeft zij echter antwoord, mondeling althans niet, op deze vraag ontvangen, wel schriftelijk, later op een lei, toen de deerniswaardige David, bijgekomen, zijn spraakvermogen voor eens en altijd bleek te hebben ingeboet: de aanblik der misdaad van Joop had den teederen, zachtzinnigen man een beroerte aangedaan, waarbij hij in zijn val de folianten had meegesleurd.

Door de goede zorgen van zijn echtgenoote werd de vormelooze massa weer in een niet volkomen onbruikbaar mensch en handelaar herschapen, maar geen woord zoo groot als een schildwachthuis heeft hij ooit meer ten beste gegeven. (Een betrekkelijk voordeel bleek het, dat zijn echtgenoote voor twee kon praten.)

David had een levenslange stomheid opgeloopen, wat te vreeselijker nog is, als men weet, dat de schuldige Joop ongestraft en lang niet stom het tooneel van zijn boosheid verlaten had. Zoo werd David's deugd ..... gestraft en Joop's ondeugd .... beloond. Is het niet meer dan ijselijk, lezeressen, lezers?

Een gang van zaken, als in dit verhaal, waarbij de deugd gestraft en de ondeugd beloond wordt, wijkt zóózeer af van het gewone doen in de wereld, dat wij waarlijk, zoo dunkt ons, dit verhaal wel „de omgekeerde wereld" noemen mochten.

JOB STEYNEN.

en het een of andere rooversverhaal of een detective-story verslond, kon zijn vader hem met kalme opmerkzaamheid beschouwen. Hoe kwam die jongen toch zoo heel anders dan hij of zijn vrouw? En hij ging de gansche familie na: zijn ouders en die van zijn vrouw, de grootouders, voor zoover hij ze kende, ja, zelfs zocht hij in de verst verwijderde relaties naar een evenbeeld. Hij vond het echter niet, hoogstens hier en daar een trek, welke hem gemeenzaam was. Hij was een complex, vaak ook van tegenstrijdigheden. Maar goedheid, of iets dat naar goedheid, naar teerhartigheid zweemde, ontdekte hij niet. Integendeel hij was hard, heel hard en met ijzeren, niets ontzienden wil dreef hij zijn slechte verlangens door.

Toen hij de school verliet, — dat was een jaar of zes later — koos hij zichzelf een bestemming. Hij wou chauffeur worden en of zijn vader ook al dreigde en smeekte, hem voorhield hoe goed en gemakkelijk hij 't op een kantoor kon hebben, zijn moeder hem vleide met studie of zaken, hij bleef onverzettelijk. Het zwarte monster, dat met bliksemoogen de afstanden verslond, dat door de lucht huilde en als een stormvlaag langs de wegen slierde, dat lokte hem aan. Meester te zijn van dood en verderf, te laten beven en rillen, waar hij langs vloog en als een god van vernieling voort te ijlen, het leek hem het hoogste geluk, dat hij zich denken kon. En hij werd chauffeur. Men betaalde zijn lessen, gaf hem wekelijks zijn zakgeld en zag hem alleen even aan den maaltijd, want 's morgens was hij weg als zij opstonden en als hij thuiskwam was 't meestal nacht.

Drie maanden later kwam hij zeggen, dat hij niet meer thuiskwam. Hij had een betrekking en zou nu verder voor zichzelf zorgen. Zijn moeder schreide, zijn vader keek ernstig, maar zij verzetten zich niet, dat deden zij al lang niet meer; hij was de sterkste. Zijn moeder pakte zijn kleeren bij elkaar, deed er stil, waar vader niet van wist, wat van haar opgespaarde geld bij en wat versnaperingen. Hij gaf „Ik heb niet veel tijd. Ik moet direct weer weg."

Hij vroeg niet waar zijn moeder was, niet hoe het ging, noch vertelde hij iets omtrent zichzelf, neen, hij kwam als een zakenman bij een vreemde, bij een anderen koopman, waarmee hij iets te verhandelen had.

„Ik heb geld noodig! Je moet me even aan duizend gulden helpen."

De oude man deed een stap achteruit. Alle geluk was op zijn gezicht bestorven en met groote, niet begrijpende oogen zag hij hem aan.

„Dui-zend gulden!" herhaalde de ander. „Maar gauw wat, alstjeblieft, want ik heb haast."

„Duizend gul-den?" stamelde zijn vader. „Maar .... waarvoor dan wel? En ... en .... ik heb zooveel niet, ik .."

„Je hebt het wel, maar je wil het niet geven ...."

Zijn oogen schoten bliksems nu hij een halven stap dichterbij kwam. De armen hingen den grijsaard slap langs 't lijf. Was dat zijn zoon? Was dat het kind, dat hij aan de hand had meegenomen als 't mooi weer was en dat op zijn rug paard had gereden, was dat het kind, waar zijn vrouw dag en nacht mee had opgetobd als het ziek was, dat zij hadden gekoesterd als een plantje in de zon hunner liefde, waaraan zij het beste hadden gegeven, dat zij bezaten, dat zij maar bedenken konden? Neen, dat kon niet, dat was onmogelijk. De man, die daar voor hem stond, was zijn kind niet, het was een vreemde, die zich bij hen ingedrongen had. Hij voelde niets voor hem en hij kwam in verzet tegen den brutalen eisch van den straatroover.

„Ik heb het niet," herhaalde hij op doffen toon.

„Je hebt het en je zal het geven, of ...." en zijn hand greep naar de aan zijn voeten liggende bijl ... „of .. ik neem het."

Toen was het of er iets in hem brak en later begreep hij dat dit het leven zelf was, het leven dat nog op stille hoop geteerd had, op de hoop zijn kind terug te zien komen, berouwvol misschien, beter en wijzer. Hij keerde zich om zonder iets te zeggen, ging het huis in. De ander wachtte. Hij begreep.

Toen later kwam de oude man terug, strompelend, zich vastgrijpend aan den deurpost. — „Hier," zei hij, en reikte hem een pakje bankpapier toe. „Ik heb niet meer. 't Is goed achthonderd gulden, mijn spaarpenningen en de huur, welke 'k volgende week betalen moet. En ga nu heen voor ... voor ... je moeder komt."

De ander nam het geld aan, stak het in den zak en draaide den ouden man den rug toe. — „Bonjour!" zei hij en hij stapte op den auto toe, dien hij achteruit liet schuiven tot op den grooten weg.

Een oogenblik stond hij stil, toen schoot hij vooruit den weg op.

Toen zijn vrouw thuiskwam, vond zij hem voorover op de tafel liggen in de al donkere kamer. Zij stak het licht aan en zag nu dat de kast openstond en het leege geldkistje op een hoek der tafel. Zij begreep alles en toen hij 't hoofd even oplichtte en haar aanzag met oogen, die om deernis vroegen, was al wat zij zei: — „Jan?"

Hij knikte. 't Was de laatste maal, dat die naam over haar lippen kwam. Ze wisten nù, dat hun kind dood was, al lang.

G. H. PRIEM.

DE VREEMDE

Zij was geboren, toen zij betrekkelijk al oud waren. De eenzaamheid, als een van hen niet meer zijn zou, was hun al gemeenzaam geworden en hun eenige wensch was maar, dat die eenzaamheid niet al te lang zou zijn. Als zij zóo dachten, hoopten zij natuurlijk nog op een lang heerlijk leven met hun beidjes, dat er aan voorafgaan zou. Ze waren betrekkelijk oud, maar ook nog betrekkelijk jong, de vier kruisjes waren zeer na in 't verschiet, maar voor 't er zeven waren, moesten er nog drie bijkomen en ... zeventig, dat is zoo'n leeftijd nu eenmaal, die de meeste menschen als limiet hebben gesteld, schoon er altijd voorbeelden in de familie te vinden zijn van tachtig en zelfs ouder.

Toen zij dus bijna veertig waren, werd hij geboren. Wat een lente van illusies!

Wat een nieuwe perspectieven!

Wat een geluk en wat een zorg! Maar was die zorg juist geen geluk en hadden zij die eerste jaren nog niet meer zorg met blijdschap gedragen, zorg om hem en door hem, den kleinen baas, die hen 's nachts dwong uren met hem op te trekken en dien men, toen hij wat grooter werd, overdag geen oogenblik alleen kon laten, omdat hij maar aldoor het gevaar scheen te zoeken, naar het open raam drentelde en er dreigde in te klauteren, 's winters zóo dicht bij de kachel kroop, dat zijn kleertjes zengden, op de wandeling van een vrij oogenblik gebruik maakte, om naar den waterkant te loopen. Men moest onophoudelijk zijn jong leventje tegen hemzelf in bescherming nemen. 't Was of hij te laat bemerkt had te zijn aangeland waar hij niet zijn moest en nu weg wou, zoo gauw mogelijk. Maar het werd hem met alle liefde, die in hen was, belet en als zij 't zelf niet afkonden, zochten zij hulp bij den dokter, wiens koetsje bijna elke maand een of twee maal voor hun deur stilhield. En zoo werd hij grooter en zes jaar. Nu zou hij naar school. Zijn vader liet hem inschrijven, beval hem nog eens in de bijzondere opmerkzaamheid van den onderwijzer aan: hij was zoo teer en af en toe wel eens wat eigenaardig, maar au fond toch een lief goed kind. Zij zouden er zoo erkentelijk voor zijn, als hij hem met eenige bijzondere consideratie behandelde, wat voor andere kinderen ongetwijfeld niet zoo noodig was.

De eerste paar jaar ging het; het ging, ja, meer mocht ook niet gezegd worden. Thuis had men meer last met hem dan op school, waar van de vreemde oogen meer kracht uitging. Toen hij evenwel acht jaar was, werd het al mis. Hij was lui en eigenzinnig, deed alleen met drang wat hij moest doen en al de liefde, waarin men hem thuis opkweekte, was niet in staat ook maar een sprankje aanhankelijkheid bij hem te doen opgloren. Zijn vader zuchtte vaak als hij alleen was, en zijn moeder ging er onder gebogen, werd oud vóór haar tijd en alleen de hoop, dat het later anders en beter worden zou, als hij ouder was en meer ging beseffen, deed haar geduldig en zorgzaam blijven als steeds.

Nu en dan, als de jongen stil in een hoekje zat bij 't raam hun de hand, vluchtig, zooals men dat aan vreemden doen zou, en vertrok. Ze wisten zelfs niet eens waarheen hij ging, want toen zij 't vroegen had hij de schouders opgehaald en zij hadden gezwegen.

Maanden gingen voorbij, dat zij niets van hem hoorden.

Op een middag — o, die middag! — was de oude man alleen thuis. Zij woonden nu buiten de stad, oud en òp voor hun tijd. Hij had zijn pensioentje, na lange jaren stagen arbeid moeizaam verdiend, en zij leefden nu stil en rustig, maar niet gelukkig.

In een lade van de groote ouderwetsche linnenkast lagen de eerste kleertjes en het speelgoed van „het kind" en de oude vrouw knielde er vaak bij neer en schreide stil, zooals zij om een doode geschreid zou hebben. En was hij niet dood? Was hij al niet lang dood, zelfs vóor hij heenging? Dien middag was zij naar de stad gegaan, om wat boodschappen te doen, maar met de heimelijke hoop hèm te zien of van dezen of genen iets omtrent hem te hooren. De oude man was alleen gebleven, liep als steeds, het eene pijpje rookende na het andere, den kleinen moestuin voor het huisje op en neer en ging toen hem dit verdroot naar het schuurtje en hakte hout.

Hij was in zichzelf gekeerd, praatte weinig, ook tegen zijn vrouw. Hij verweet zich te goed te zijn geweest, te toegevend. Misschien was alles anders geworden als hij .... Maar hij had toch ook niet anders kunnen wezen! En zijn vrouw? Was zij dan soms anders geweest? Had zij niet, evenals hij, zich vaak het noodige ontzegd om het hèm te geven?

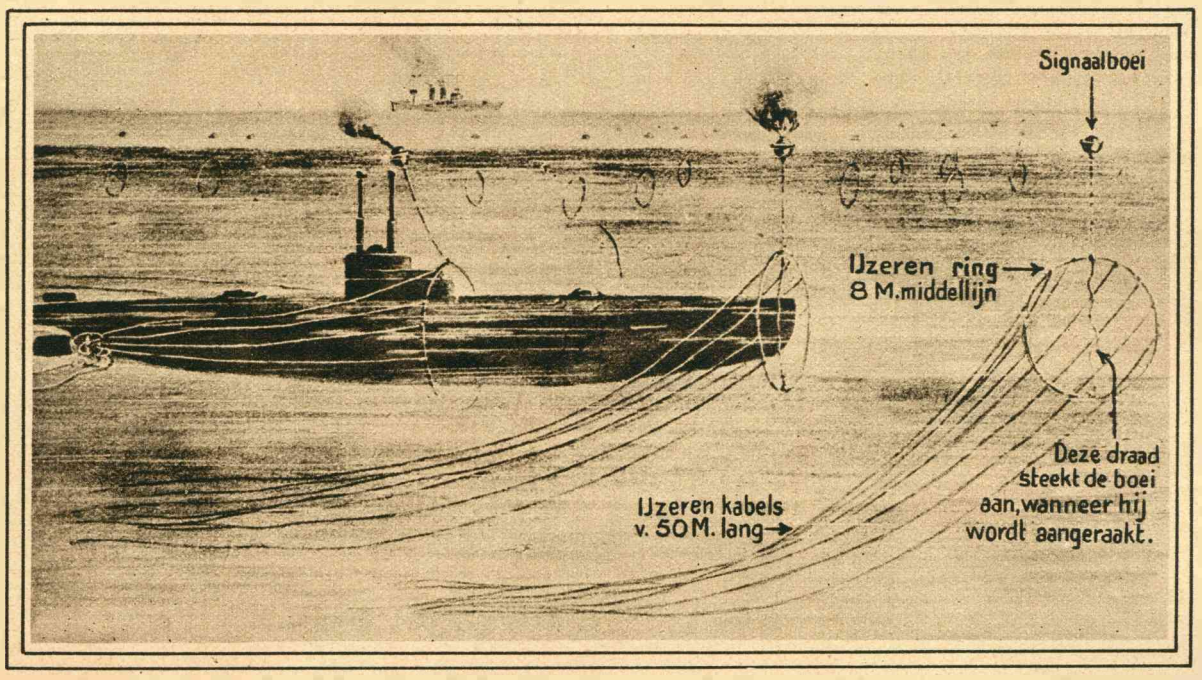
En hij hakte het blok in stukken, in veel te kleine, veel te dunne stukjes, zonder het te bemerken, zonder er bij te denken.

Opeens .... hij liet de bijl vallen. Daar stond hij naast hem. De auto was stil den breeden weg opgereden. Hij had niets gehoord.

Even schitterde er weer licht in zijn oogen en het bloed steeg hem naar het hoofd. 't Was of het geluk hem als een warme golf in 't gezicht sloeg.

„Jongen, jij?"

„Ja," zei hij haastig, en drukte even de toegestoken hand.

ONDERZEEBOOT-VALLEN.

De onderzeeboot-val, zooals wij ze hierboven in beeld brengen, is een der vele pogingen om het U-boot-gevaar te bezweren. De vaargeul wordt met groote aan boeien hangende vangringen belegd, die eenige meters onder de oppervlakte van het water drijven en verscheidene meterslange staaldraden dragen. Vaart een U-boot in zoo'n ring, dan slingeren de door de zuiging der schroeven aangetrokken staaldraden zich om de bladen der schroef en maken daardoor dat de boot zich niet meer bewegen kan. Tegelijk daarmee waarschuwt, de vanzelf ontstoken boei door licht- en rooksignalen de wachtschepen, die in de nabijheid kruisen. Het lot van een aldus gevangen onderzeeër laat zich begrijpen.

REBUS.

Voor de oplossing van bovenstaanden rebus stellen wij een fraai boekwerk beschikbaar. Bij meerdere goede oplossingen zal het lot beslissen aan wien de prijs wordt toegewezen. — De antwoorden moeten vóór 5 December a.s. in ons bezit zijn.